

Spørgsmaal, det ærede Medlem har rejst, er af meget ringe Betydning, og jeg synes, at der er noget, der paa dette Punkt taler for ikke at røkke ved Stempelovens Bestemmelser. Det er nu en Gang det Grundlag, hvorpaa hele vor Stempelovgivning hviler, at naar der er Pengeomsætninger mellem Borgerne, som give sig Udslag i Kontrakter, kræver Staten en lille Afgift deraf. Da vi have dette Motiv for vor Stempelovgivning, og da det ikke er af stor Betydning i Øjeblikket, om man gaar til en Forandring her eller ikke, synes jeg ikke, at vi ogsaa bør se at faa denne Frihed. Jeg vil derfor anbefale, at vi blive staaende ved den Affattelse, den højtærede Minister i saa Henseende har i sit Forslag.

Ligeledes finder jeg, at der er al Grund til at sige, at den Omstændighed, at et Assuranceselskab finder det i sin Interesse at ordne sig over for andre Selskaber med Reassurance, ikke kan være nogen Grund til at fritage det for Stempelafgift, naar det ellers efter Stempelovgivningen skulde betale Afgift. Jeg tror ikke, det vil være rigtigt, ligesom sikkert Stempelfrihed ikke for disse Kontrakter vil have nogen som helst Betydning. Jeg vil derfor anbefale, at vi blive staaende ved den her af Ministeren foreslaaede Affattelse.

Lidt mere Tvivl har jeg i formel Henseende, om Ministeren ubetinget har ramt det rigtige, ikke i § 1, men i § 2 og i det lille Ændringsforslag under Nr. 2. Jeg kan nemlig formelt ikke ret se, at § 2 siger meget andet, end hvad der staar i § 1. Men Meningen har jo været den, at man har villet sige, at de Kontrakter, der vare sluttede nu i Henhold til Loven af 1898, skulde være stempelfri, at Loven skulde have tilbagevirkende Kraft. Det synes jeg tydeligere udtrykkes ved det ærede Medlems (Oct. Hansens) Underændringsforslag under Nr. 2, end det egentlig er i det af Ministeren stillede Forslags § 2. Jeg skal ikke foreslaa, at vi ikke vedtage denne § 2, thi den gør ingen Skade, men jeg har i Øjeblikket ikke Øje for, at den i Virkeligheden siger andet end § 1. Jeg tror derfor, at det vilde blive bedre, hvis vi tilføjede det ærede Medlems Underændringsforslag under Nr. 2. Der kan jo være et eller andet, jeg har overset, men jeg synes ikke, at der indføres noget nyt ved § 2 i Ændringsforslag under Nr. 1 af den højtærede Minister. — Endelig har jeg nogen Tvivl om, hvorvidt den højtærede Ministers Ændringsforslag under Nr. 2 om en Tilføjelse af dette „m. v.“ behøves. Jeg synes ikke, at Lovens Indhold er andet, end hvad der

staar i Overskriften, „Lov om Stempelfrihed for Dokumenter vedrørende Arbejders Forsikring mod Ulykkestilfælde“. Kan man undgaa et Par Ord som disse „m. v.“, ved jeg ikke, hvorfor man skal optage dem i Titelen. Jeg henstiller derfor, om man ikke kunde undvære dem.

Finansministeren (Hørring): Med Hensyn til mit Forslag om at tilføje „m. v.“ til Titlen, skal jeg oplyse, at det er, fordi Udtrykket „Arbejdere“ i Ulykkesforsikringsloven er blevet defineret paa en saadan Maade, at Funktionærer paa visse højere Lønninger ikke falde ind derunder. Da de nu falde ind under Bestemmelsen her i Ændringsforslaget under Nr. 1, strækker altsaa Stempelfriheden sig noget ud over at give Frihed for Stempelafgift for Arbejderforsikringen. Det er en meget fin Forklaring, men det har været min Tanke.

Oct. Hansen: Det vilde selvfølgelig være urigtigt, om vi her ved denne Løjligheidslov vilde give os til at revidere Stempelafgiftslovgivningen i større Omfang, men hvad der henhører til disse Kontrakter vedrørende Ulykkesforsikring af Arbejdere, synes jeg, man godt kan tage noget fyldigere med, og jeg tror ikke, at mit Ændringsforslag eller de Bemærkninger, jeg før har gjort, gaa videre. Den ærede Minister foreslaar i sit Ændringsforslag Nr. 1, at man skal gaa adskilligt uden for Loven af 1898. Thi det drejer sig jo ikke alene om de Arbejdere, der omfattes af Loven af 1898, men ogsaa, som den højtærede Minister sagde, om Funktionærer og om andre Arbejdsgivere, end Loven tager Sigte paa. Det er altsaa en ganske almindelig Bestemmelse. Men naar en Mand, der arbejder i en andens Tjeneste og derved løber en Risiko, finder, at den Erstatning, han faar ifølge Loven af 1898 ikke er tilstrækkelig og selv vil ofre noget paa sin Forsikring, saa er det baade en sund og smuk Tanke, man bør støtte, og man vil i modsat Fald nemt udsætte sig for den Bebrejdelse: I ville gøre det billigt for Arbejdsgiverne og ikke for Arbejderne. Og det er der heller ingen god Mening i. Den højtærede Ministers Indvending om, at det vilde være vanskeligt at begrænse det, kan man komme ud over ved at referere til Loven af 1898 for Arbejdernes Vedkommende, og naar Ministeren saa sagde, at man derved drog et vilkaarligt Skel mellem de Arbejdere, der kom ind under Loven af 1898 og dem, der ikke